

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

330. Respondetur ad exemplum Salomonis cum Aliathar Sacerdote, quod
affert P. Rabardeus. Ex part. 7. tract. 1. res. 15. aliàs 13.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76442](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76442)

absque discrimine laicæ potestati sæcularium Principum subiiciantur? Ita planè videtur. Primò enim eederet talis subiecto in periculum Ecclesiasticæ disciplinae, & in detrimentum Religionis. Facile enim Principes si quid fortè contra fidem, & bonos mores machinarentur, Ecclesiasticos quoque ipsos in commercium suæ improbitatis adducerent, si iis alioqui de iure subiicerentur. Secundò, si ab oneribus, & temporali iurisdictione exempti non essent, quam facile foret laicis, præsertim si vt sæpè accidit, male erga Clericos essent affecti, qualibet occasione captata, eos ad iudicia, & negotia sæcularia pertrahere, in iisque pro libito agitato à spiritualium rerum cura & studio auocare, contra mandatum S. Pauli prohibentis, ne quis militans Deo implicet se negotiis sæcularibus. Certè vel ob hanc etiam causam prohibuit Iustinianus, ne Clerici in Ciuilibus essent iudicio sæculari subiecti. Ergo, &c.

5. Et idèd hanc sententiam docent etiam illi qui negant cum Rabardeo exemptionem Clericorum procedere à iure Diuino. Itaque Victoria, *relect. 1. de potest. Ecclesie. n. 5.* hanc quintam conclusionem statuit: Dato quod personæ Ecclesiasticæ non exemptæ essent iure Diuino, aut Cæsareo, Summus Pontifex potuit eas eximere à potestate Ciuili. Idque *ibidem*, ipse egregiè probat. Nam hoc est conueniens, inquit, imò videtur necessarium ad administrationem rerum spiritualium, quod personæ Ecclesiasticæ sint exemptæ à iudicio Ciuili. Et vt supra dictum est, Respublica Ecclesiastica est perfecta, & sufficiens: Ergo in ea est potestas ad ferendas leges conuenientes administrationi Ecclesie: Ergo si exemptio Clericorum est conueniens, potest ferre leges de tali exemptione. Quod autem sit necessaria talis exemptio, patet. Cætera, quæ fufius à Victoria adducta sunt omitto.

7. Idem etiam docet Couarruias, quem pro sua sententia adduxerat Rabardeus; Vnde Angelus Sermarinus in *confut. 2. tractatum. prespos. 5. fol. 125.* sic ait: Couarruias etsi semper Regiæ potestatis fuerit propugnator, in hac tamen re, licet dicat exemptionem Clericorum non esse de iure Diuino, verumtamen docet, Papam potuisse, ac debuisse eximere personas, & bona Clericorum à Regiæ potestate, quod probat latissimè per Canones, Leges Ciuiles, & Doctores.

8. Sotum verò iam Rabardeus adducit, quibus adde Innocentium à Rabardeo, in fauorem suæ sententiæ allatum: Nam in *cap. 2. de maior. & obedienc. proponens quætionem*, quis eximit Clericos, prius dicit, quod Papa, consentiente Imperatore, postea, quod exempti sint à Deo; & tandem ait, vel dic, quod Papa, etiam sine consensu Imperatoris eos potuit eximere à iurisdictione Imperatoris per suas constitutiones, quia cum Clerici spirituales sint, & ex toto corpus suum, & animam dederint in seruitium & sortem Christi, per consequens Papæ iudicio & constitutionibus subsunt. Eadem est communis sententia Canonistarum, in *cap. Ecclesia Sancta Maria, de constit. & in cap. 2. de maior. & obed. & idem tenet Aluarus Pelagius, lib. 1. de Planct. Ecclesie. c. 44. in fine referens, & ad literam sequens sententiam Innocentij. Idem Driedo, lib. 1. de libert. Christian. cap. 9.*

9. Idem etiam docet Lessius *lib. 2. cap. 33. dub. 2. Baldellus in Theolog. mor. tom. 1. lib. 5. disp. 35. num. 10. Molina de iust. tom. 1. tract. 2. disp. 31. Valentia, tom. 3. disp. 9. quæst. 5. punct. 4. Cæstrus Paulus, tom. 2. tract. 12. disp. unica. punct. 1. num. 5. Salas, de Legibus, disp. 14. sect. 11. num. 121. omnes ex Societate, quibus adde Banez in 2. 2. q. 67. art. 3. conclus. 3. Salonium *ibid. contr. 1. conclus. 5.* & hi tenent exemptionem Clericorum*

non esse de iure Diuino, & tamen contra Rabardeum allerunt, potuisse summos Pontifices illam institueri, inuitis Principibus: Quod etiam docet præter citatos ex Societate P. Dicaillio, *lib. 2. de iust. tract. 20. disp. 4. dub. 6. num. 110. Bellarminus contra Barclaium, cap. 34. Henriquez, lib. 7. cap. 24. Azorius, part. 3. lib. 5. cap. 19. quæst. 2. & nouissimè Eminentiissimus amantiissimus Dominus meus Cardinalis de Lugo de iust. & iure tom. 2. disp. 36. sect. 7. num. 101. Tannerus in Apol. de immu. Eccles. lib. 1. cap. 19. Suarez contra Regem Anglia, lib. 2. cap. 11. num. 5. & sequ. Comitulus in resp. mor. lib. 1. q. 93. Idem tenet Valboa de Magrouejo in lection. Salmar. tom. 2. ad cap. 2. de iudiciis num. 34. & in c. 1. de fora comp. num. 6. Tamburinus, de iure Abbatum, tom. 1. disp. 15. quæst. 20. n. 7. Beltranus, de Gueuara, in Propugnaculo liberr. Eccles. Affer. 1. §. 7. num. 35. Philippus Maynardus, de Priuileg. Eccles. part. 2. art. 16. per totum. Adolphus Sculkenius in Apolog. pro Cardin. Bellarmino, c. 5. n. 71. Gregorius Seruantius, in defensio. Eccles. propos. 5. fol. 50. Petrus Gonzalez de lege Politica, lib. 1. cap. 3. num. 8. Petrus de Vrties, ad Ritum 235. M. R. V. part. 1. pral. 2. num. 53. & 54. Alphonfus de Leone, de Offi. & potest. Confessor. Recollect. 11. num. 704. Germonius, de Sac. immu. lib. 3. cap. 15. n. 37. Nauarr. in cap. Nouit. de iudiciis notab. 6. Ioannes Pedetrezanus in Respons. ad Venetos propos. 4. §. 11. Fagnanus, de iust. cens. Pauli V. part. 1. fol. 11. Germonius, in Affer. liber. Ecclesie. c. 4. §. 14. Lælius Baglione, in Apolog. contra Pauli Venetum, propos. 12. & alij penes ipsos. Vnde miror valde, quomodo P. Rabardeus potuerit contrariam sententiam tenere, & illis vti verbis, quæ bilem mouent, quod Sotus ausus sit affirmatiuam docere. Et idèd, vt supra notauimus, ipsimet Scriptores laici hanc potestatem Summo Pontifici tribuerunt, quod tamen tam audacter negat P. Rabardeus, ex cuius doctrina sequeretur S. Pontifices in ordine ad bonum Ecclesie non habere potestatem indirectam in temporalibus. Vnde sententiam P. Rabardei, in puncto recellunt, ex Doctoribus Gallis, Auerius de Offi. ordinari. quæst. 1. num. 1. fol. 81. & n. 4. fol. 83. & Rebuffus, in Rubrica de potest. concordat. §. Nec obstat; afferentes, quod etiam si de iure Diuino Clerici non essent exempti, tamen per Papam potuissent eximi, etiam sine consensu Principum.*

RESOL. CCCXXX.

Respondetur ad exemplum Salomonis, cum Abiathar Sacerdote, quod afferit P. Rabardeus, Ex part. 7. v. 1. Ref. 15. aliàs 13.

§. 1. AD suam comprobendam sententiam, nempe quod exemptio Clericorum non sit de iure Diuino, sed humano, & quod Principes laici in grauioribus delictis possint punire Clericos, adducit P. Rabard. *l. 2. num. 7. fol. 36.* exemplum Salomonis, & ita allerit, Notissimum est illud Salomonis Regis sapienissimi factum, & iudicium, qui priusquam deprauatum fuisset cor illius in amorem alienigenarum feminarum, sed in principio regni sui, statim post obitum Dauidis Patris sui, Abiathar Sacerdotè eiusdem Dauidis ab officio, & gradu suo depositum, quasi exulem misit in domum suam in Anathoth, pro conspiratione, viuentè Dauide, prius facta cum Adonia: Et quidem vir mortis es, hoc est morte dignus (inquit Rex) quia partim pro simili, vel eodem crimine Ioab Princeps exercitus Dauidis, & ipse Adonias frater, Salomonis occisi fuerunt; sed hodie te non interficiam, quia portasti arcem Domini coram Dauide patre meo & sustinuiisti laborem in omnibus, in quibus laborauit

ravit pater meus. Eiecit ergo Salomon Abiathar, vt non esset Sacerdos Domini. Ex qua oburgatione Salomonis aduersus eundem Abiathar, manifestum fit, Salomonem Regem, qui admirabilem sapientiam à Deo acceperat, verè & rectè censuisse se posse iuste, non solum exilio, quod præstitit, sed etiam mortis supplicio animaduertere aduersus Abiathar Sacerdotem Domini, & sic delictum eius, quod crimen fuit Maiestati Regiæ contrarium, castigare; illi tamen vitam donauit pro famulatu, & fideli seruitio quondam ab eo Dauidi patri ipsius, in magnis necessitatibus suis, præstito. Vnde constat illis temporibus Sacerdotes etiam maiores, in iis quæ pertinent ad Civile regimen, non fuisse liberos à potestate, seu iurisdictione Regum, & Principum Temporalium. Ita Rabardeus.

2. Sed displicet mihi P. Rabardeum hoc factum Salomonis pro sua confirmanda sententia adduxisse: Nam hoc exemplo Clericos subditos esse seculari Magistratui conatus est demonstrare Hulfus hæreticus, lib. contra oculos Aduersarios, qui cum verè docerent etiam veteris Testamenti Sacerdotes, quantumvis sceleratos non fuisse per secularem Magistratum puniendos, Hulfus his verbis respondet: Verè iste Aduersarius assumit vniuersalem negatiuam, ad quam probandam requiritur, vt totum in memoria retineret, & reuolueret Testamentum; sed quia non reuoluit, idè datur sibi instantia, id est de Mathan Sacerdote, quem propter Idololatriam interfecit Populus, ante Aras Baal 2. Paralipp. 23. Item Salomon Rex à Deo constitutus, & sapientissimus deponit Summum Pontificem à Sacerdotio, & expulit eum, vt pater 3. Reg. 2. Hæc Hulfus, & libro de bonis temporalibus auferendis, sic ait. Rex Salomon Sapientissimus secundum sapientiam à Deo sibi datam, exercuit suam iurisdictionem in Sacerdotem, deponendo eum de Sacerdotio, & imponendo loco sui Sadoch Sacerdotem; hoc autem fuit maius quam auferre temporalia, si ergo in lege Christi Episcopus similiter contra Regni hæredem excederet, volens aliquem in Regem præficere, cur non haberet Rex, vel hæres, potestatem auferendi temporalia ab ipso taliter delinquente. Ita Hulfus.

3. Sed aduersus illum, & P. Rabardeum dicendum est factum hoc Salomonis non probare Principes posse exercere iurisdictionem in Personis Ecclesiasticas, Nam primò responderetur cum Francisco à S. Clara in Apologia Episcoporum, cap. 7. fol. 313. vbi sic ait: Ad illud factum Salomonis in depositione Abiathar, non aliud fecit, quam quod Reges nunc præstant, qui iudicant de Possessorio in beneficiis, praxim etiam huius vidi in Flandria sub Rege Catholico; Occurrebat quidem casus in Anglia sub Alexandro III. circa legitimationem nonnullorum puerorum; cui etiam annexa fuit alia Quæstio de legitima fundorum possessione, &c. Summus Pontifex distinguebat inter hos duos casus, finalem decisionem prioris commisit Episcopo Londinensi, & Wigornensi ad alium sit respondit. Nos attendentes quòd ad Regem pertinet, non ad Ecclesiam de talibus possessionibus iudicare, ne videamur iuri Regis Anglorum detrachere, qui ipsarum iudicium ad se afferit pertinere, mandamus quatenus Regi possessionum iudicium relinquentes de causa principali cognoscatis, &c. Sic est in rebus huius qualitatis, fieri debet distinctio, & separatio causarum Ciuilium à Spiritualibus, ius possessionis est quid ciuile, licet personæ possidentes sint Ecclesiasticæ, primum Principes, & Reges sibi vendicant, secundum ad Ecclesiam pertinet, sic Salomon solum declarabat quod ius possessionis ad antiquos hæredes alterius familie pertinebat, &

Tom. IX.

hoc speciali Dei mandato, nec aliter summouit Abiathar ab officio, & subrogauit illi Sadoch. Hocvque S. Clara. Sed eius responsio mihi non placet, per ea, quæ ego docui in part. 5. tit. 1. resol. 23. vbi ex multis rationibus, & Doctoribus firmam Iudices Laicos non posse iudicare de possessorio in beneficiis: prima not. 3. Idèd.

4. Respondetur secundò cum Bozzio, de temporali Ecclesie Monarchia lib. 5. cap. 16. Theologis Religionis Seruorum Defens. Conf. Pauli V. cap. 8. ad 3. argum. Gregorio Seruano in Defens. immunit. Propos. 5. fol. 62. Paulo Donato, in tract. de modo eligendi Ministros Ecclesie, cap. 6. Turrecrem, in Summa Ecclesie, lib. 2. cap. 96. Seruano, in Consultat. 2. tractatum, Proposit. 5. fol. 122. Comitolo in tract. Apolog. 5. memb. 3. num. 21. Duardo in Bullam Cæne, lib. 2. Cap. 15. q. 18. num. 31. Grefero in Considerationibus contra Theologos Venetos, lib. 2. Conf. 1. Puerono de Regular. Aristocratiâ tom. 2. cap. 12. num. 55. Mayrardo, de Privileg. Ecclesie, part. 2. concl. 2. Bellotto in Disquis. Cler. part. 1. tit. 3. 6. 1. num. 30. Bellarmino lib. 2. de Rom. Pont. cap. 29. & aliis, Salomonem non vt Regem, sed vt Prophetam, & Diuinæ iustitiæ executorem, deponisse Abiathar Sacerdotem altero substituto: Nam in sacro textu dicitur Salomonem amouisse Abiathar, vt impletur sermo Domini; sed vt huius responsionis vis percipiatur: animaduertito 1. Reg. cap. 1. Deum prædixisse multa mala, quæ euentura erant domui summi Sacerdotis Heli Primum filios eius Ophni, & Phinees eadem die morituros esse; Hoc autem erit tibi signum, quod venturum est duobus filiis Ophni, & Phinees: In die vno morientur ambo. Quòd paulò post euenit viuente Heli: Etenim Arcam Dei ferentes in bello occisi sunt, ibidem, cap. 4. Et Arca Dei capta est, duo quoque filij Heli mortui sunt Ophni, & Phinees. Alterum, plerisque ex eius domo, cum peruenissent ad vitilem ætatem caeuos esse; Et pars magna domus tue morietur, cum ad virilem ætatem venerit: quòd completum est, cum Saul occidendos iussit coram se octoginta quinque Sacerdotes, & tunc omnes incolæ Ciuitatis Nobæ occisi sunt, ibidem, cap. 12. Conuersusque Doeg Idumeus irruit in Sacerdotes, & cruciavit in die illa octoginta quinque viros vestitos Ephod lineo. Nobæ autem Ciuitatem Sacerdotum percussit in ore gladij, viros, & mulieres, &c. Tertium, Domum eius Summo Sacerdoti priuandam; Præcidam brachium tuum, & brachium domus Patris tui, vt non sit senex in domo tua, id est Summus Sacerdos. Quòd euenit, cum Abiathar Sacerdotij dignitate à Salomone priuatus fuit: post ipsum enim nullus fuit Sacerdos in domo Heli. Quæ cum ita sint, quis non agnoscat ea, quæ semel, aut iterum Diuina voluntate sic annuente commissa sunt, in legem deducenda non esse? Ergo, &c.

5. Respondetur tertio, demus, (quòd tamen probari non potest) Salomonem in submouendo Sacerdote, vsum esse potestate regia; quid quæso hinc efficitur contra nos? Nihil sanè, nisi prius constet, legitime ea vsum esse. Hoc autem nec in Scripturis sacris disertè exprimitur, nec ex iis euidenter deducti potest. Aliud enim est, factum alicuius recenteri; aliud probari, seu commendari. Legimus quidem in Scriptura, Raziam gladio, & præcipitio se ipsum occidisse. Legimus à Saule Sacerdotes Domini; ab Abimelech septuaginta fratres; ab Athalia, semen regium; ab aliis alios interfectos esse. At non legimus, hæc omnia iuste, & legitime contigisse. Idem dico de Salomone, legimus ab eo depositum esse Abiathar Sacerdotem. At non legimus, rectè & legitime id factum esse; Vel ergo probandum est à P. Rabardeo factum esse legitime, vel nihil concludit. Videt P. Rabardeus ex sua Religione Martinum Becanum

A a 2 in

in *Manali contr. lib. 5. cap. 19. num. 39. & seq.* neque enim quicquid faciunt Principes, iure faciunt, ut obferuat *Acacius de Privilegiis, lib. 3. c. 6. num. 19.* Vnde ex omnibus supradictis, refellenda veniunt ea, quae docet nouissimè *Petrus Gonzalez, de lege Politia, lib. 1. c. 10. n. 54. & seq. & Solorzanus de Indiarum iure tom. 2. lib. 3. c. 27. n. 45. & seq.*

RESOL. CCCXXXI.

Refellitur aliud exemplum Ioas Regis? Ex part. 7. tr. 1. Ref. 16. aliàs 14.

§. 1. **A**D exemplum Ioas Regis cum Leuitis, quod etiam affert Rabardeus. Respondeo, hoc exemplum cum facto Salomonis, de quo diximus adduxisse etiam Pseudo-theologum Paulum Seruitam, qui docens posse Principes Laicos punire Sacerdotes. Sic argumentatur. [Nella vecchia legge i Rè hanno comandato, giudicato, e punito li Sacerdoti, non solo i Rè cattiu, e mediocri, ma i Rè Santissimi, e Piissimi; David, Salomone, Ioas, Ezechia, e Iosia.] Ita ille. Videat P. Rabardeus à quibus viris argumenta pro sua sententia mutuatur. Sed Bouius in *respons. ad dictum Paulum Seruitam, part. 2. argum. 60.* sic ait. [Se come apporta i Rè, così notasse le azioni loro, nelle quali fonda il suo argomento, saprei à che rispondere. Ma David, e Ezechia id non ritrouo, che habbiano punito, o giudicato alcun Sacerdote, ondè da' fatto loro possa argomentare simile Potestà ne Principi della nuoua legge. Iosia, nel 4. de' Rè à cap. 23. vccise molti Sacerdoti, ma Sacerdoti de gl' Idoli, & non del verò Dio, & non sò vedere, à che proposito s'induca Iosia, e questo suo fatto, se non fusse forsi (il che non credo) stata tanto grande l'inuertenza di quest'huomo, che dicendo il Testo, *Sacerdotes excelsorum*, hauesse inteso i sopremi Sacerdoti del Tempio di Dio. Salomone depose Abiathar Sacerdote, che haueua conspirato con Adonia. E à questo risponde il Turrecremata, che ciò fece Salomone per speciale riuellazione, e commissione di Dio: & lo accennano le parole del Testo che sono queste: *Eiecit, igitur, Salomon Abiathar, ut non esset Sacerdos Domini, & impletur sermo Domini, quera locutus est super domum Heli in Silo.* Mà chi potrà tollerare l'ardire di quest'huomo, che ponga Ioas trà gli Rè Santissimi, & Piissimi, & in lui allegi esempio di giudicio legitimamente esercitato contra i Sacerdoti? Questo Rè e descritto nella Scrittura per empio, Idolatra, e crudelissimo Tiranno, il quale fece vccidere Zacharia figlio di Ioiada Sacerdote, per che della sua Idolatria lo riprese questo fatto fu conosciuto tanto iniquo, che in vendetta di questo fu da suoi proprij serui vcciso nel letto, & priuato della sepultura Regia.] Ita ille. Cui adde Stephanum Valentinum, *lib. de potestate Romani Pontificis, c. 11.*

2. Sed factum Ioas Regis nihil contra nos obstat; & illud defendit Dominicus Pueronus, *de Regular. Aristocr. tom. 2. c. 12. num. 57.* vbi sic ait: Factum Ioas Regis perperam est oppositum nobis: etenim cum res esset de negligentia Leuitarum circa preceptum Moysi, pius Rex Pontificem monuit, ut quod suum erat ipse illos cogeret ad implendum debitum; sic namque legitur: *Vocauitque Rex Ioiadam Principem, & dixit ei. Quare tibi non fuit cura, ut cogeres Leuitas (non ergo Regis erat coactiua in ipsos potestas) inferre de Iuda, & de Ierusalem pecuniam, qua constituta est à Moysè seruo Domini; (neque enim Rex ipse sui executionem curabat precepti) ut inferret eam omnis multitudo filiorum Israël in Tabernaculum testij-*

*monij? 2. Paral. 24. Quis prohibeat, imò quis non commendet laicos Dominos, quibus cura sit sacrae rei progressus, & qui satagant hanc prouehere? Sed aliud est, ut cap. praecedenti attingimus, sacrorum sibi assumere Praesulatum: aliud supina incuria eadem profus negligere, & nolle incumbere, ut Diuinus cultus in Republica per deputatos viros diligenter seruetur, Ioas in negotio illo pecuniarum propria auctoritate solus nihil disposuit, comite vsus est semper Summo Pontifice Ioiada; ut refertur eodem Paralip. Et congregata est infinita pecunia, quam dederunt Rex, & Ioiada his qui praerant operibus domus Domini. Et rursus, Cumque complessent omnia opera detulerunt coram Rege, & Ioiada reliquam partem pecuniae. Imò 3. Reg. 12. Solus Ioiada (dicitur) gazophylacium vnum talis, &c. Ecce quomodo Rex Pontifici dumtaxat insisterit, & destitit, ut recolligeretur pecunia, in templi reparationem infumenda. Ita Pueronus. Vnde idemmet Rabardeus fatetur *fol. 33. Ioas Regem approbante Ioiada Pontifice rapinam facilem Leuitarum repressisse; si ergo cum approbatione Pontificis hoc fecit nullam in eos iure regio iurisdictionem exercuit; ad quid ergo P. Rabardeus hoc exemplum adducit?**

3. Adde quod etiam concederemus in lege veteri Reges in Sacerdotem iurisdictionem exercuisse, non sequeretur, ut rectè obseruat *Duallius tract. de Summo Pontif. part. 3. quest. 11.* Nostros Sacerdotes subiectos esse Principibus. Nam maxima est differentia inter Sacerdotes antiquae legis, & nouae legis: sacerdotium enim veteris legis erat carnale, & succedebat, & continuabatur per carnalem propagationem, quamuis esset ordinatum ad Diuinum cultum, & figuram spiritualis sacerdotij noui Testamenti, idè ex illa parte in qua carnale erat, & terrenum, poterat esse subiectum regali potestati & in veteri testamento summa potestas erat terrena; & terrena erat promissa, sed in nouo Testamento est spirituale Sacerdotium, & promissa spiritualium; vnde merito Sacerdotes nouae legis non sunt Regibus suppositi, ut firmat *Card. Turrecrem. in summa de Ecclesia, lib. 2. c. 96. vera, vsque ad quartam, de Sacerdotio.* Aluar. *de planctu Ecclesia lib. 1. cap. 59. vers. ad id, quod obicitur quartò; & alij: Ergo, &c.*

RESOL. CCCXXXII.

Reuocatur argumentum P. Rabardei desumptum ex auctoritate Boërij, & Curtij, & ex cap. 1. de Homicidio in 6.

Et deciditur, quod neque Clerici, neque Episcopi in grauissimis criminibus priuamur privilegio fori?

Imo, quod neque propter crimen perduellionis, neque propter haeresim Episcopus possit ab Inquisitoribus citari, vel puniri, sed hoc causa Papa reseruetur? Ex p. 7. tra. 1. Ref. 17. aliàs 15.

§. 1. **R**Est etiam respondere ad argumentum Patris Rabardei deductum ex auctoritate Boërij, & Curtij, quos pro se adducit; Et respondeo ipsum debuisse potius adherere communi sententiae Theologorum, & Iuriconsultorum, quam Boërio, & Curtio, quos clarè patet nimis in senos fuisse in suis operibus Ecclesiasticae libertati, & immunitati; Vnde graui correctione, & censura digni sunt: Et ideo non deseram hic apponere pro curiosis verba Ioannis Antonij Saura in voto *Platonis de examine Propositionum, cap. 9.* vbi sic ait: Grauius coërceri debet licentia opinantium in his materijs, quando receptas Ecclesiae consuetudines, aut leges torquent & inuertunt cum

damno